

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

הגננים היום עצובים

הגננים היום עצובים.
אבל האיכרים
מברכים על הגשם.
ואנחנו שנינו
אובדי עצה
מסתירים זה מזה
את עינינו.
נהיה נבונים: אל תשאל
מה צמח, מה קמל
ומה נעקר מלב.

הסערה הזאת
תחלוף עוד מעט,
השאלה הזאת
תשכח עוד מעט.
הנה מעל למגדל
כבר עומדת הקשת.

לאה גולדברג

עלון 1573 – 17/12/2021

פתיח

התפוז הסיני הקרוי בשפה הבוטנאית 'קומקוואט' כמו בן דודו **הלימון הננסי**, הם ספק שיח ספק עץ, שבשנים האחרונות הפכו פופולריים עבור גננים, אולי בשל צבעם האקזוטי, ולכן נשתלים בקיבוצים בהמוניהם. ולמה אני מציין עובדה חסרת חשיבות זו? משום שזנים אלה מדגימים את חוסר היעילות של הטבע. הכיצד? ובכן כך: פירותיהם הרבים של עצים אלה, 'נופלים לארץ בכמויות, מטנפים את המדרכות ואף מהווים סכנה החלקה עבור משתמשי הדרך. ואם מישוהו כבר מואיל לקטוף מפריים, זה לא לשם מאכל – כי חמיצותם לא מאפשרת זאת - אלא במקרה הטוב להכנת ריבה או משהו בדומה וגם זה במשורה. אילו ידע הטבע להפיק לקחים, היה מגיע מזמן למסקנה גורפת שחבל לגדל פרי שאין בו תכלית, אבל מאחר וזה לא קורה, החלטתי אני לעשות מעשה. נטלתי מסור גינון ישן, וחתכתי את אותם ענפים סוררים שצמודים למדרכה, השלכתיים אחר כבוד לאשפה ואת הענפים הנותרים שפריים לא נופל על המדרכה, השארתי במקומם. 'זה הנהנה וזה לא חסר'. בתקווה שהטבע יבין את הרמז. האמנם?

בתקווה לחורף גשום, ברוק ורעום !

שבת שלום

אבנרן

בחינוך החברתי

המחרת קיימנו את טקס 'חג המעלות' בשלוב עם טקס חנוכה לשתי הקהילות.

סביב השעה 17:00 יצאה **תהלוכת הלמפיונים** מסככת הבנות שממזרח ללוג. עם הגיעה למגרש הכדורסל של בית הספר, התקיים במקום הפנינג קצר של יצירה ומשחקים לחנוכה, הכלה כל בארגון והפקה של מדריכי קן הנוע"ל.

לאחר מכן התקיים טקס חג המעלות בשילוב עם טקס חנוכה. במהלך הטקס עלו והופיעו כל השכבות של החניכים בקן משכבה ד' ועד שכה ח', כאשר כל שכבה מציגה הופעה או סרטון שהכינה מבעוד מועד.

היה מחמם את הלב לראות את כל הציבור הגדול שהגיע להשתתף בטקס (להערכתי למעלה מ-400 איש) – לחלוטין לא מובן מאליו, ותודה לכל מי שהגיע!!

תודה גדולה לטלי בוייקו, ה'קומונרית' של הקן שביחד עם צוות המדריכים עמלה על הכנת האירוע במשך כשלושה שבועות.

עם תחילתה של חופשת החנוכה יצאו בנות ובני השכבה הצעירה (ז'-ח') לטיול בנחל פרת. הטיול היה בחלק 'פחות' מוכר של הנחל (מעין קלת ועד למנזר סיינט ג'ורג'). החבר'ה עמדו יפה באתגר ובסיומו של הטיול זכו ליהנות ממנת פלאפל חמה וטעימה בתחנת הדלק בכפר אדומים.

ילדי ז-ח בטיול בנחל פרת

לאחר כחודשיים של פעילות שוטפת וסדירה במערכת החינוך, זכינו לשבוע של חופשת חנוכה שהי גדוש ומלא בפעילות. גם מזג האוויר הקייצי (בסוף נובמבר!!!) שיתף פעולה וכך הצלחנו לממש את כל התכניות שהכנו לקראת החופשה.

ערב חנוכה, מועד הדלקת נר ראשון חידשנו את המסורת של אירוח הקהילה **בבתיים הכוללים**. הפעילות התקיימה בשיתוף עם רכזות התרבות מאיה אלתר (איחוד) וגלית בצלאל (מאוחד) שסייעו במימוש האירוע. עם חושך, הוצתו הנרות שבשקיות הנייר בשביל המחבר בין בית כולל 'חצב' (באיחוד) לבית כולל 'צפצפה' במאוחד והציבור כולו הוזמן לבוא ולקחת חלק בחגיגה.

הדלקת נרות עם ההורים – בית כולל חצב

בבית כולל חצב התקיימה פעילות יצירה ומשחקים לחנוכה בהפעלת צוות הבית הכולל. הילדים (וההורים) זכו להתאפר בצבעי גוף זוהרים ונוצצים ועל הדרך גם להכין סביבון מניר. **בשכבה הצעירה**, כמדי שנה התקיימה פעילות של טפטופי נרות. מדהים לראות בכל פעם מחדש איך פעילות כה פשוטה מרתקת ומושכת הילדים והמבוגרים כאחד.

בבית כולל 'צפצפה' הכינו הילדים למפיונים על מנת שישמשו אותם בתהלוכה המתוכננת ליום המחרת ובבית כולל 'אלה' זכו כולם להתרווח מעט, לשתות כוס קפה חמה ולסעוד את ליבם בסופגנייה חמה. ביום

בחינוך החברתי - המשך

שכבות ה-ו בטיול בנחל צבעון

לקראת סיומה של חופשת החנוכה יצאו שכבות ד'-ח' למחנה חנוכה של הקן שהתקיים ביער לביא. שכבות ז'-ח' יצאו ליומיים של פעילות טבע ומחנאות ושכבות ד'-ו' צטרפו אליהם ליום השני של הפעילות.

ביום ג' (7/12) הסתיימה חופשת החנוכה וחזרו הלימודים בבית הספר. מערכת החינוך החברתי שבה לפעול מדי יום בשעות הצהריים.

ביום ו' האחרון (10/12) יצאו בנות ובני שכבת המצוות, מחזור ע"ד ללמוד מעט על ההיסטוריה של היישוב. מדי שנה אנו מקיימים את המשימה הזו אותה אנו מכנים "אני אשדותי". בעבר מי שהעניק את הידע וההסברים לילדים היה חגי ברון ז"ל ומאז לכתו מעימנו בטרם עת, פנינו לאילן בן נון שנכנס לנעליו הגדולות של חגי בהצלחה.

בשעה 8:30 לפנות בוקר הם נדדו עד לגשר הישנה. שם פגשו את אילן בן נון שהרביץ בהם תורה וידע אודות ימי הקמתה של אשדות בגשר הישנה ובהמשך בדלהמיה. לסיום הם נסעו לתצפית על מפעל החשמל בנהריים ועל שטחי האי. בימים אלו מונה מערכת החינוך החברתי 278 (!) ילדים בשכבות א'-י"ב. זהו מספר גדול מאוד של ילדים וילדות אשר בוחרים לקחת חלק בפעילות העניפה של המערכת.

השנה חזר להתקיים כנס י"ב של התנועה הקיבוצית. בנות ובני שכבה י"ב לקחו חלק בכנס, בהובלתו של איתי לוצאטי מדריך הנעורים. יחד הם נסעו לתור את הערבה התיכונה בנסיעה על אופניים כאשר בין סינגלי אחד למשנהו הם עסקו בנושא השירות המשמעותי, יציאה לשנת שירות ועוד. הכנס ארל ארבעה ימים ובמהלכו התקיימו מפגשים רבים עם נציגים של יחידות שונות מהצבא, מסגרות המפעילות שנות שירות ועוד. שיאו של הכנס היה ביום ה', כאשר כל החניכים (סה"כ למעלה מ-600 חניכים!) ביקרו בביה"ס לקצינים במצפה רמון, נפגשו עם מפקד בה"ד 1 ופגשו צוערים הנמצאים בתהליך ההכשרה לקראת היותם קצינים בצה"ל.

שכבות ג'-ד' קיימו מסע בעקבות נס פך השמן. הם יצאו לסיור חצי לימודי אודות תהליך הפקת שמן הזית. במהלך הסיור ביקרו בבית הבד הגדול במער, למדו את תהליך הפקת השמן, קצת טעמו וקצת טיילו.

ילדי ג'-ד' בטיול בגליל בעקבות פך השמן

באותה עת טיילו שכבות ה'-ו' בקטע קסום ויפהפה של נחל צבעון, בתוך שמור טבע יער אלוני ברעם. יחד הם פסעו על קט מתוך שביל ישראל שהוביל אותם בינות לעצי אלון עתיקים, מכוסים טחב וקיסוסים וסיימו את הטיול בערוצו של נחל דישון בצמוד לעין ערבות, מעיין שופע שגם הוא נמצא על גבי שביל ישראל.

בחינוך החברתי - המשך

בנות ובני שכבה י"ב – סיום כנס י"ב

שבת שלום,

אמנון אביגדור

סיום

בלילות בעצמי את עיני ראיתי עלה.

רק עלה – וידעתי כי טוב.

הנהרות הולכים אל הים והים איננו מלא,

לכן ידעתי כי טוב.

אי בזה על קברי מתי דשא רך עולה

דשא רך וירוק רענן ורטוב.

ודמם זרם אל הים והים איננו מלא,

אלוהי הבורא עולמות, המצמיח אילן ועלה,

אלהי, האמנם זה טוב?

לאה גולדברג

גודלן של הקבוצות מחייב אותנו להיות יצירתיים וגמישים ומצוא דרכים ורעיונות כיצד להפעיל את הקבוצות בצורה מיטבית.

בין היתר אנחנו נעזרים לשם כך בליווי מקצועי של יועצת חינוכית מהתק"צ. בשלוש השנים האחרונות ליוותה אותנו סנדרה קליירהוף מלהבות חביבה והחל מהשנה הנוכחית מלווה אותנו דליה אונר ממושב מולדת.

הצוותים נפגשים איתה וביחד עימה בוחנים כיצד ניתן לשפר את אופן הפעולה ומאפייני הפעילות של הקבוצות השונות בכדי להתאימן גם לסוגיית גודל הקבוצה.

חשוב לציין כי למרות המספר הרב של הילדים שרשומים למערכת, עדיין יש לא מעט ילדים (בעיקר בשכבות ז'-י"ב) שבוחרים שלא להיות חלק מהמערכת. מיותר לציין שדלתותיה של המערכת פתוחים לכולן וכולם ואנחנו תמיד שמחים להצטרפותם של עוד ילדים.

כפי שעדכנתי בעבר בחודש הקרוב אני אמור לסיים את תפקידי בהובלת המערכת. מנהל תאגיד החינוך יחד עם מנהלת מש"א עוסקים באיתור ומציאת מחליף עבורי. חשוב לי להדגיש כי אני מעזוב לאחר שיימצא המחליף ולאחר שאשלים את העברת המקל אליו בצורה מלאה ומסודרת. עד אז אני ממשיך בתפקיד בצורה מלאה.

מאחל לכולנו שנדע להתמודד בצורה נבונה ונכונה עם האתגרים העומדים בפתי (אומיקרון ושאר מרעין בישין). מנצל שוב את ההזדמנות להודות לצוות ההדרכה של המערכת על העבודה המאומצת ועל העשייה הברוכה עם הילדות והילדים – יישר כוח.

טורתבות עם מאיה אלתר

בנוסף,

אני מפרסמת את תוצאות הסקר ששלחתי לפני כשבועיים: 80 אנשים השיבו לסקר. פילוח התוצאות הינו גרפי. מאד נוח להבנה אולם מפאת אילוצי הדפסת העלון, הגרפיקה תורגמה למילים.

התפלגות גילאים שענו לסקר :

23.8% – 25-40
53.7% – 40-60
22.5% – 60 פלוס

טורתבות נולד ממש לפני כמה ימים בחשיבה משותפת של אבנר רון ושלי. מטרת הטור: לסכם, לפרט, לשקף ולשתף בקצרה חלק מהדברים שקורים בתרבות וכמובן שמתעדים לקרות בטווח הקצר.

כשיטת עבודה, אני מסכמת ומפרטת את ארועי התרבות והתודות - אחת לכמה שבועות/חודשים בקהילנט. על מנת לא ליצור כפילות, אבחר בטור התרבות ארוע אחד להתייחסות מיוחדת.

לטור זה בחרתי להתייחס **להדלקת הנר השמיני של חנוכה** - ארוע שהיה מיוחד ונעים.

ארוע מחבר ומגבש, ארוע שהתחבר לרצף ארועי חג החנוכה שנחגגו השנה בסימן של שיתופי פעולה הן עם החינוך הפורמאלי והבלתי פורמאלי, הנוער העובד והלומד, אשדות איחוד ומאוחד.

את הערב התחלנו עם הדלקת נרות מסורתית והומניסטית בהנחיית **דורון רוזנבלום**. ולאחריה **אור הלר**, הפרשן הצבאי של ערוץ 13 בהרצאה מרתקת על אתגרי הבטחון של מדינת ישראל.

אור הלר איחר מעט להרצאה מאחר ונאלץ לתת דיווח לתקשורת מאמצע הדרך, ואנחנו בספונטניות ובהובלתו של **אליק מימון**, תושב בהרחבה של המאוחד, מצאנו את עצמינו שרים את שירי החג עד לכניסתו של הלר. האווירה היתה נעימה וטובה. הגיעו מעל 100 אנשים שנהנו מהרצאה מלומדת, מלווה בעזרים טקטיים ודוגמאות מוחשיות.

טורת רבות - המשך...

- תודה על החגים המוצלחים שהיו השנה כמו: ראש השנה, סוכות, יום העצמאות. היה מוצלח מאד.
- אין לי מושג למה הקיבוץ נגד מוסיקת טראנס. הייתי שמח שבעניין זה תשבו ותחשבו.
- בשבועות אפשר לעשות פעילות קיבוצית משפחתית כמו פעם.
- תודה!!
- המשך עשייה מגוונת מחברת וקהילתית. חג שמח.
- תודה רבה!

בימים אלה אני בונה שאלון עבור בני הנוער. המטרה היא לנסות ולהבין את צרכיהם על מנת לתת את המענה בהתאם. כמו כן, אפגש עם בני הגיל השלישי והרביעי מההרחבה ומהקיבוץ, על מנת לדייק גם בעבורם את התרבות.

לנוחיותכם, מפרטת את ארועי התרבות הקרובים:

18.12.21 – סדנת בירה חוויתית
בהנחיית רתם צין, בעלים של "ביגנס – המרכז לתחביבים קולינריים".
יועץ למבשלות ומפתח בעבורן מותגים ומתכונים.
חי ונושם בירה כבר למעלה מעשרים שנה.
הסדנא תתקיים במועדון בית קרפ בשעה 20:00 בעלות סמלית של 20 ₪ למשתתף.

30.12.21 – הופעת סטנד אפ עם הקומיקאית טלי ורד קפלן. יום חמישי 21:00 בית קרפ. טלי היא קומיקאית חריפה ומנוסה אשר כותבת מופע סטנד אפ "חצי – חצי". חצי מופע הינו סטנד אפ בהתאמה אישית, וחצי מופע, הינו סטנד אפ כללי. הביקורות עליה טובות.
הכניסה ללא עלות אולם מחייבת הרשמה מראש על מנת שניערך בהתאם.

ארוע שהייתי מעדיף לסיום/תחילת השנה ללא עלות או בעלות סמלית.

- מופע סטנד אפ – 35%
- הופעת מוסיקה – 27.5%
- מסיבת ריקודים – 23.8%
- לא מעוניין לחגוג – 11.3%

ככלל במהלך השנה הייתי מעדיף שיהיו יותר ארועי תרבות בתחומים:

- הופעות (שירים, להקות) – 36.2%
- טיולים – 25%
- מסיבות ריקודים – 13.8%
- הרצאות – 8.8%

ארועים שהייתם רוצים שיהפכו למסורות: טיולי משפחות, יום הגבר, חגים.

תגובות – בטקסט חופשי

- לדעתי חשוב להקים ועדת תרבות שתגדיר מדיניות, תאתר צרכים, תעודד התנדבות ועוד.
- מאיה את אלופה. אני בטוח שאי אפשר לרצות את כולם אבל המאמץ החשיבה וההשקעה בהחלט ניכרים. תמשיכי ככה.
- כל הכבוד מאיוש. את עושה עבודה נהדרת!
- הייתי רוצה לראות ערבי צעירים שמתחברים לדור הוותיק
- את עושה עבודה טובה. והבחירה חופשית
- אם אפשר לבקש בהרצאות המיועדות גם למבוגרים שבנינו – שלא יעסקו רק במחלות אלא בנושאים אקטואליים.
- תודה על כל העשייה מאיה.
- אפשר כמובן הופעות סטנד אפ, מוסיקה אבל של אמנים שווים והרצאות בתחומי ענין שונים ומגוונים.
- שימשיכו להיות פעילויות שמשלבות את כל הגילאים
- מאיה את אלופה!!

טורתרות - המשך...

רוח סתיו

רוח סתיו אל החלון הביאה חזיונות
של ימים קרים ושל שלכת
ובבית שוב האף דבק לזגוגיות
וחשוון דוחק חומו של קיץ.

וכעלה נידף ברוח
כך דואות המחשבות
אל שמש בחופשה
ועל ירח שכבה בחורף
ואילן קטן שכוח
משתופף בצל אביב
ורוח יגעה נושאת משא
לעייפה עד האביב.

רוח סתיו אל הדרכים הביאה הבטחות
של ימים טובים עומדים בפתח
ויונה תמימה נושאת ענף למזל טוב
ושלמים שלווים פני השמים.

ועוברת לה חולפת עוד עונה ועוד תקופה
והעולם כמנהגו נוהג ומשתנה בתוך שבוע
ואני עומד תמה מתקשה קצת להבין
אבל אף פעם לא אדע, ולפני סיבה להאמין.

גרי אקשטיין

6.1.22 – טיול לעמק חפר לבני 50 פלוס

בהדרכת חדווה הדר. הטיול יתקיים ביום
חמישי יציאה בשעה 07:30. עלות 100 ₪
למשתתף.

נבדקת אפשרות סיור למוזיאון תל אביב
לאמנות. פרטים בהמשך

15.1.22 – פעילות ט"ו בשבט - שבת

קהילתית בפיקוס.
(נדחה מה-27.11.21) פרטים נוספים יפורסמו
בהמשך

מקווה לראות את כולכן/ם בארועי התרבות
השונים

**סוף שבוע נעים
מאיה אלתר**

ארכיון אשדות איחוד

עושים סדר בקבוצת "אחדות" - 1

אינני מעלה בדעתי שבחג המאה לאשדות יעקב יעדרו שמותיים של מייסדי הקיבוץ. לא יהיה זה מספיק אם נציין את שמות הקבוצות המייסדות בלבד, מבלי לציין את שמות החברים בקבוצות השונות, משום שבכך נאיץ את השכחה, שבימינו תופסת תאוצה, בגלל עודפי השפע שאמצעי המדיה התקשורתיים מערימים עלינו, שלא לדבר על התחרות ביניהם על תשומת ליבנו.

המעשה הראשון הנדרש ביחס לרשימת אנשי קבוצת 'אחדות' הוא להשוות בין הרשימות שיצרו אנשי אשדות איחוד לבין אלו שיצרו אנשי אשדות מאוחד. לאשדות איחוד יש שתי רשימות של קבוצת 'אחדות': האחת מונה 33 שמות והשניה 28 שמות. ברשימה של אשדות מאוחד מופיעים 24 שמות. אחד הדברים המעניינים ברשימה של אשדות מאוחד הוא שאליעזר קרפ כלול בה. אין ספק שרוחו של אלעזר תרמה לרוח הקבוצה. אבל בבואנו לערוך רשימה של אנשי קבוצת אחדות כאבות המייסדים של גשר/אשדות יעקב, דומני שנצטרך לשמור לאליעזר יקירנו את מקום הכבוד של "הילד הראשון של הקיבוץ" ולא לכלול אותו ברשימת מייסדי הקיבוץ.

בכתבה זו אציין את שמות אנשי קבוצת אחדות המופיעים בשלושת הרשימות. בכתבות הארכיון בעלונים הבאים נעשה ניתוח מעמיק יותר לגבי האנשים שאין עליהם הסכמה. להלן הרשימה עליה יש הסכמה בין שלושת הרשימות:

1. בובשובר רחל
2. בובשובר לאה
3. גולדשמיד ברוך
4. דיין צבי
5. דנצינגר רחל
6. ולדשטיין (רודשטיין, לוריא) אהובה
7. ורלינסקי ברכה
8. זאבי עזריאל
9. חיטין גיסייה
10. יוסקוביץ זאב
11. יפה מנחם
12. לוריא משה
13. ליבוביץ חיים
14. מהרשק ישראל
15. קמינסקי (גולדשמיד) ג'ניה
16. קרפ זאב
17. קרפ (שוורץ) אסתר
18. רודשטיין דוד (דוניה)
19. רודשטיין ראובן
20. רוזנשטריך הדסה
21. שחטר אברהם
22. שחטר שמואל

שבת שלום, ובריאות טובה לכולם,

שאל ינאי

ארכיון אשדות יעקב איחוד

”אשדות נשארה חלק ממני”

הבריגדה לנערי הקיבוץ היתה אז מאד פופולרית, וסייעה לשמירת הקשר בין העורף באשדות לחזית באירופה. איציק שהוא במאי ושחקן מוכשר, קרא מספר מכתבים בכתב ידה הברור של מיה שכמעט ולא השתנה במהלך השנים. במכתבים מובעת אופטימיות וגאווה אשדותית לא מוסתרת. איציק: אבא הסביר לי בשעתו, שאחת הדרכים של אשדות להתמודד עם מצבי משבר היתה לתת משימות לבני הנוער, ואחת מהן היא מכתבים לחיילים.

25 פברואר 1945 / שלום רב לך חיים. מתקרב ובא חג הפסח. דרור ואביב משתלבים יפה זה בזה. פסח הוא חג השחרור ורבה השמחה עד אין קץ. אולם פסח זה, הועם הדרו מאז פרצה המלחמה הממארת שלא חמלה ולא ריחמה, שביחוד פגעה באחינו היהודים ולא השאירה כמעט זכר לגלות אירופה. פסח הוא גם חג האביב שסימניו כבר נראים בארץ, בעוד באירופה מלבין ונוצץ השלג. עונת העבודה במשק מתנהלת כסדרה: הוצאת תפוחי אדמה, עגבניות וגזר. בפלחה ובבית החרושת העבודה מרובה עד מאד. גם בבתי הילדים הולכת ורבה העבודה כי כמות הילדים הולכת וגדלה. דש מכל המשק וכל אשר בו ומכל החברים מזקן ועד טף. מיה.

23.8.45 / קיבלתי מכתבך אך תשובתי לא היתה מהירה כי נסעתי למחנה ורק משבאתי הביתה אתמול, אני יושבת לכתוב לך. זלדה שמחה מאד שהנך מתכתב איתי, ויעצה לי להמשיך בקשר המכתבים איתך. הימים עתה הם די חמים, אך בערבים די טוב. הילדים הולכים לבריכה וגם 'אריק' (הכוונה לארהלה הדר בן ה-5) ואולי אף הקטן (הכוונה לעודד בן השנתיים). מחנה ילדי הקיבוץ המאוחד היה מיועד לכיתות ט-י והוא מונה 130 ילד מאשדות (עודד גפני זוכר שהיו הרבה

מיה רשף

בשבת האחרונה התקיים במועדון לחבר של בית קרפ, ארוע נוסטלגי יוצא דופן, בנוכחות בת-אשדות מיה רשף (לבית קרפ) שבקרוב תחגוג 92. לארוע שאירגן ישראל ברקאי, הוזמנו הבת מיכל ובעלה, לצד וותיקי אשדות לדורותיהם: רינה פלג, מירה ליה דוד, נטע גרינבאום, עודד גפני, נועה אריאלי, מיכה תמיר ועדנה סולודר, וכן 'הצעירים' אהרליה ואיציק הדר, דני קורן, יונתן אלטר, דני פלג, אורי ניב, אריק ראובני וישראל ברקאי.

שותפים לדרך

בפתיחת הארוע הפתיע איציק הדר את הנוכחים כאשר שלף מתוך מעטפה ישנה מספר מכתבים המהווים עדות לחלופת מכתבים אינטנסיבית בין מיה קרפ בת ה-16 לבין אביו, איש הבריגדה, חיים מיירנץ. אופנה זו של חליפת מכתבים בין לוחמי

‘אשדות נשאה חלק ממני’ - המשך...

אשדות קמה ב-1924, אז עדיין לא היו אדמות, לא היה ישוב. רוב האזור היה ערבי. ליד מוצא הירדן באזור מנחמיה, שכן הכפר דלהמיה. מאוחר יותר, בשנות השלושים, נרכשו האדמות מידי הערבים (רוטשילד) וקמה אשדות. יש לי זכרון אישי מבניית מגדל המים, שלגביי היה ונשאר הסמל של הקיבוץ, וקבוצים בכלל, ממנו היו מאותתים באורות ופנסים- הווי חיים שלם.

קודם לכן גרנו בכפר ערבי שנקרא גייסר אל מגימע שהיו בו שלוש חושות שאחת מהן ניתנה לאמא ואבא, כי היו להם שני ילדים- לייזר ואני. השאר היו צריפים מפת. ילדות מופלאה. בית האבנים היחיד היה חדר האוכל. סופו של דבר אספו את הכסף הנדרש וקמה אשדות יעקב באמצע שנות השלושים. עליתי ישר לכיתה א' עם עדנה סולודר, אסיק ברסלבסקי, אורי קורפינסקי (פלג) שמוליק שץ ואחרים. המורה הראשונה שלנו היתה רבקה פקר, אמו של מיכה תמיר. דמות שלא נשכח לעולם, שלא סבלה שגיאות כתיב.

עץ פיקוס קערורי (ליד בית הכנסת) ששתלה
מיה לפני 85 שנה

פחות...) ועשרה מדריכים. המחנה ארכו עשרה ימים ברמת רחל ובמכתב מתוארות הפעילויות. מיה.

המכתב הבא נושא את התאריך 24.2.45 / שלום רב לך חיים. ברצוני לצרף לשי ששולחים לך גם שי צנוע ממני: את קולו של אהרליה ששומעת אני מרחוק. הלכתי בבוקר עם פחית אוכל בידי ויודעת אני שהשמחה בבית רבה, כי אהרליה במצב רוח מרומם. הרי אין אדם שיכול לעמוד בפניו הילדים הולכים שבי אחר כל מילה שלו, ואני מתקנאה בו על שיכול לרכז את הילדים סביבו בקלות כה רבה. עומדים הילדים מסביב וכולם קשב את אשר יספר ויאמר. שופע מחשבות, והדמיון אצלו כה רב עד שבקושי מצליח הוא לספר ולהביע את כל אשר יראה וירגיש. אז מתחיל הוא בהא ומסיים בדא. מספר על הכבשה שהמליטה שני טלאים על הכלניות שקטף בשדה ועל העפרוני המצויץ שעל ערמת הזבל, שאפילו לא ברח כשניגש אליו. והכל נאמר בנשימה אחת, והילדים עומדים סביבו ומחכים לדבריו. אהרליה במצב רוח מרומם והשמחה שורה אצלנו בבית. מנסה אני לתת לפנים שלי הבעה רצינית ואיני יכולה. הצחוק פורץ מתוכי ואין בכוחי לעצור, ואז שמחתי עולה בלי גבול. אוהבת להסתכל באהרליה בשעת הארוחה. בקושי הצלחתי להשקיט את הילדים ופתאום הנה נשמע קולו של אהרליה אומר מילה חסרת משמעות ושגורה בפיו "צוויציק" או משהו כזה והנה כל ילד אומר את שברצונו, ואהרליה הקטן מנצח על הויכוח. לעולמו של אהרליה עוד לא הצלחתי לחדור. נפלא הוא מפני בתמימותו הילדותית וחדות החיים הפורצת ללא גבול וסוחפת את כל אשר בדרכה. נקוה חיים, שבשובך תמצא את הילדון שרוי עדין בעולם פלאים זה של ילדות ותום. בינתיים שלום רב ממיה.

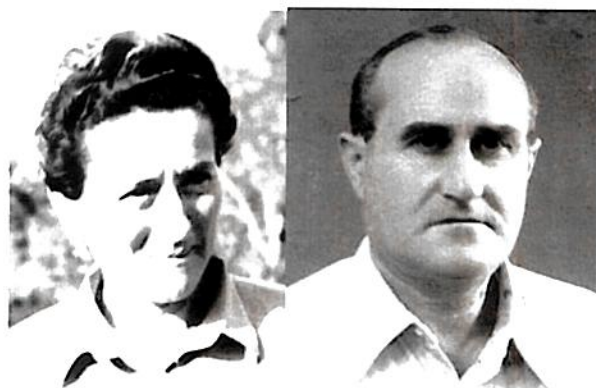
מיה: (אני מתקשה להבין את השפה שאז דיברנו...) מאד רציתי לבוא לכאן היום מכמה טעמים, שהעיקרי הוא שאני 'משוגעת' על אשדות. לא זוכרת רגע רע אחד שהיה לי. תמיד היה לי טוב, למרות שלא היה קל.

'אשדות נשאה חלק ממני' - המשך...

מה צריך לעשות, ולמרות שלעבוד פיזית לא יכל, הוא לקח חלק חשוב ופעיל בחיי המשק. אז איך מפנקים ילדה כמוני, שלא רואה את אבא שלה רוב ימות השבוע? בעוד הורים אחרים היו משכיבים את הילדים בבית הילדים, מחבקים, אומרים שלום והולכים, כאשר אבא היה חוזר הביתה, הוא היה נשאר לידי המון זמן, מספר סיפורים, שואל שאלות, חד חידות חשבון, יושב איתי כדי למלא את החסר. ומתוך החסר, נוצר דווקא קשר מיוחד בינינו, והמרוויחה העיקרית מכך היתה אמא שלי, שהיתה לבד כל השבוע ובעוד הילדים באו להורים, אני באתי לאמא. ומה אפשר לעשות עם אמא? ובכן אמא היתה מנהיגת העולם ואני החיילת. הודות לה ידעתי כל מה שקורה בחזית באירופה. היא היתה הגנרלית ואני הייתי מקשיבה, שומעת ויודעת כל פרט. כנ"ל במשק: ידעתי ממנה מה שתלו, מה גזמו, מה קרה, מי מת? מי חי? ולכן אני אומרת שהיתה לי ילדות מיוחדת במינה שלדעתי לא היתה לאף אחד, בטח לא לאחי לייזר, שלו היה קשה הרבה יותר ממני.

כשבנו את הקיר של בית קרפ (זאב נפטר במהלך בניית הבית, ובדיון באסיפה הוחלט לקרוא את הבית על שמו) הייתי באה לפה יום יום, מתארת מיה. אריק קורן עשה עבודה מיוחדת במינה. לא הבנו איך ניתן לעשות שילוב של צבע עם טיח, ובעיקר התפעלנו מהבחירה של תמונות מדהימות מהווי הקיבוץ- שילוב מופלא של אדריכלות ואומנות. בשבילי הקיר זו אשדות. (בהקשר זה מעדכן יונתן אלטר ש'החברה לשימור אתרי מורשת' עם יד בן צבי נרתמים עתה לסייע במימון תחזוקת הקיר שהולך ומתפורר).

זוכרת קיבוץ עם הרבה הרבה עצים. אשדות יעקב היתה אז אבן שואבת להמון קיבוצים בזכות יעקב שוורצמן שעשה פה נוי מיוחד מאד, שעבר לכל הקיבוצים ומשם הלאה. יעקב היה אורים ותומים בתחום.

אסתר וזאב קרפ

אבא שלי היה זאב קרפ (עם פא דגושה ואחריה פא רפויה) אבל הוא ביטל את הפא הסופית כי זה צילצל יותר יפה. אבא, יליד גלציה, היה בן לפריץ יהודי בעל חווה ענקית, ולכן ידע את כל עבודות החקלאות והבניין- ידע הכל. בעת מלחמת העולם הראשונה, גויס אבא לצבא האוסטרו-הונגרי שם נפצע בכף ידו השמאלית. היד לא תיפקדה כלל, כאשר שלוש אצבעות לא נסגרות ושתיים לא נפתחות, ולכן כמעט לא עבד בעבודה מעשית. ב-1920 עזב את משפחתו בגלציה ועלה ארצה וכעבור שנתיים הצטרף לקבוצת 'אחדות' הירושלמית, שבנתה שכונות בירושלים וגבעתיים וב-1924 הקימה את משק גשר.

המבוגר האחראי - בהיותו בוגר מכולם, הפך אבא לציר מרכזי במשק, אומרת מיה, ושימש בין השאר כרכז הקניות הראשון. אחר כך היה פעיל מטעם המרכז החקלאי ובתנועה. היה נוסע בראשון בבוקר, מסתובב בכל הארץ וחוזר הביתה בחמישי. למרות שעבד בחוץ, אבא היה תמיד במרכז העניינים, וכשהיה מגיע, היה עובר עם בגדים כחולים בכל הענפים, מסתכל אם הכל בסדר,

'אשדות נשארה חלק ממני' - המשך...

מיה: עד היום אני נכנסת לבריכה רק בקפיצת ראש...

מיה קרפ ועדנה סולודר - בנות מחזור 1929

מאחלים למיה בריאות טובה, שמחת חיים
והרבה נחת.

אבנרן

בעצם על מה היה הפילוג? על סטלין- בכלל לא עלינו- תוהה מיה, וכשאני היום מנסה לחשוב, זה היה פשע מה שעשו איתנו. מה פתאם התפלגו? על מה? ומאשדות זה יצא לכלל התנועה הקיבוצית. מטורף! אבא היה המבוגר האחראי, האיש השקול יותר, חושב יותר, נייטרלי. 'על מה אתם מתפלגים', על מה אתם רבים?' שאל אבא, שבכל כוחו וכישוריו ניסה תמיד לתווך, לאחות את הקרעים, אבל כלום לא עזר. שלוש שנים תמימות נמשך הויכוח העקר עד שזה קרה בפועל, וכמה חבל. אבא נפטר בשנת 56 בגיל 63 מסרטן הלב. אבא היה נדבך חשוב. לא בטוחה אם בלעדיו אשדות היתה הולכת לאותו כיוון... אבא מת צעיר יחסית. אם הייתי צריכה שוב לבחור אבא, הייתי בוחרת רק בו.

מיה שלא הכרתם

מיה: אמא תמיד אמרה, שמי שיש לו זיכרונות טובים - חי בגן עדן, ולכן כל ערב לפני השינה אני אומרת לעצמי: היום עבר בטוב-דיינו. מחר יום חדש, מה שיבוא יבוא. (ואכן בגיל שמונים היא הגשימה חלום ילדות והפכה לציירת).

עדנה סולודר: הינו ארבעה בחדר. לא זוכרת מריבות. מיה היתה ספורטאית מצטיינת: צלחה בקלות את הכנרת, היתה אתלטית רב גונית, שחקנית כדורסל...

בתים על שמות אנשים

ע"י הקמת בית לפגישות הציבור ואשר ישא את שמו ויקרא 'בית קרפ'. בהתאם לתכנית ייבנה אולם להתכנסות הציבור להצגות, סרטים וכו' ובעתיד יבנה לידו אולם נוסף יותר קטן שישא את שמו של ישראל מהרש"ק ז"ל.

נבחרה ועדה שתטפל בכל פרטי הקמת הבית והם: יעקב גלעד, אורי פלג ואריה ניב. הבית יוקם ליד הכביש במרחק מה מבריכת השחיה. התכנית עובדה ע"י המחלקה הטכנית שליד האיחוד. עם הקמת האולם נציב יד לזכרו של חבר אשר חייו היו שלובים במסכת חייו של משק אשדות יעקב מיום היווסדו. נקוה כי במאמץ משותף נגשים המשימה שהיא גם צורך חיוני ואקטואלי לחייו הציבוריים של המשק.

ליקט: יונתן

בעקבות ביקור מיה קרפ באשדות, שאלתי על נושא קריאת בתים על שם חברים. ביקשתי מידע משאול ינאי וזה מה שענה:

לגבי תופעת קריאת בית על שם חבר, זה באמת מעניין. אפשר לשער השערות שונות, כגון עיבוד געגועים, הוקרה, המבנה הפיזי מסמל את הניסיון "להחזיק מעמד" אחרי שהמנהיג נעלם, וכדומה. אני לא בטוח שזה כל כך שונה מלהנציח "נופלים". זאת הפעם השלישית שקוראים למבנה, בין במישרין או בעקיפין על שמם של אנשים. "שלושת הרימונים", בית התרבות הוא דוגמא לעקיפין. אחרי שישראל מהרשק נפטר רצו לבנות בית שיהיה על שמו. להלן האיזכורים:

ישראל מהרשק - אשדות יעקב יום ו' י"ב בשבט תש"ט / 11 בפברואר 1949. לזכרו של ישראל מהרשק - מועצת המשק בישיבתה האחרונה בחרה בועדה מיוחדת והטילה עליה להביא הצעה מסוימת להנצחת זכרו של ישראל מהרשק. בועדה: יצחק מאירסון, ראובן רודשטין, א. שחטר, י. שור ומשה בסוק.

- אשדות יעקב יום ו' ג' אדר תש"ט / 26 בפברואר 1949. יומן מס' 1112 --- מצבת זכרון לישראל מהרשק - נשמעה הצעת הועדה בדבר בנין תרבות ע"ש י. מהרשק. בבנין - חדרים לספריית המשק וכן אולם ל- 250 - 200 מקומות ישיבה, שישמש לצרכי חברה ותרבות: לישיבות, הרצאות וחוגים. ההצעה אושרה בקוויה היסודיים, ובפרטים - תדון ועדה מיוחדת (רזניק, מרדכי פ., צ'רנה, קרפ ויעקב שור) ותביא את סיכומיה בפני הציבור לדיון ולאישור. אחרי זה שמו נדם אני מניח בגלל מלחמת השחרור ואחר כך הפילוג.

לגבי האיזכורים של בית קרפ - להלן התייעוד: אשדות יעקב איחוד, יום ו' 1/2/1957 יומן מס' 219 בית ע"ש זאב קרפ. האסיפה הכללית מיום 17/1/57 החליטה להנציח את שם חברנו זאב קרפ ז"ל

'לוג' רצה מרתון

הידד לחייל/ת !

ברכות חמות לחיילינו המשתחררים

שקד רון – 23/11/2021
 שוחט תמר - 27/11/2021
 אוהב ציון כפיר – 07/12/2021
 נחום נווה - 13/12/2021
 כהן נועם – 22/12/2021
 לוי שחר – 22/12/2021
 פרידר נועה – 22/12/2021

ברכות חמות לחיילינו המתגייסים

סדן רום – 05/12/2021
 פלג מעין – 07/12/2021
 רשף טל – 08/12/2021
 שוחט יפתח – 16/12/2021
 מרינסקי אליעד – 16/12/2021
 פרץ שדה יהונתן – 16/12/2021
 פרח יובל – 16/12/2021
 דוד ישי - 16/12/2021
 ברנוף נועה – 23/12/2021

בברכת הצלחה לכולם – למשתחררים
 ולמתגייסים – ולמשפחותיהם!

דור צעיר – אשדות איחוד

במרתון טבריה האחרון רצה קבוצה רצים מ'לוג'.

הקבוצה רצה בשיתוף עם עמותת סאנריז הפועלת למען ילדים ונוער המתמודדים אם מחלת הסרטן. למענם רצו יחד במרתון למרחק של 5 ק"מ ובכך תמכה 'לוג' בקייטנות יום ובפעילויות פנאי איכותיות המותאמות לילדים וניתנות להם ולאחיהם הבריאים יותר, כל השנה, מכל המגזרים, ללא עלות.

כל הכבוד לרצים ולפעילות!

ועדת ביקורת מודיעה:

לקראת שנת העבודה 2022 אנו פונים לציבור להציע נושאים/שאלות שלדעתכם ראוי לבדיקה. כל הצעה תיבדק לגופה. להזכירכם שמטרת הביקורת היא לשפר את יכולות האירגון ויעילותו.

תמי פורשת מ'לוג'

דצמבר 2021

תמי יקרה,

בצניעותך כי רבה ביקשת שלא נעשה ארוע פרידה. ובכל זאת תמי, יש לך חלק כל כך משמעותי בפאזל המדהים הזה שנקרא 'לוג' ובתהליך הצמיחה שאנחנו עוברים, שאי אפשר שלא להתייחס. בסופו של דבר, הכל זה אנשים. אנשים שחולמים, מובילים, עובדים קשה, לא מוותרים ובסוף – סוללים את הדרך ומאפשרים לכולם ללכת בה.

כמי שעברנו כמה דברים בחיים אנחנו יודעות ויודעים כמה קשה, מפותלת הדרך הזו של פתוח חברות. יש עליות וירידות, ולעתים ערפל כבד יורד ומקשה למצוא את הכיוון. וכפי שאמרתי לך בעבר, בכל צומת כזו, את תמיד היית ותמיד תהיי, סלע איתן להשען עליו, עבור כל אנשי 'לוג'. סלע של יושר, הגינות, אמינות, מקצועיות, צניעות, אכפתיות אין סופית ואמונה בחברה.

מי כמוך מממש את האמירה של אנגלה מרקל:

"When it comes to human dignity, we "cannot make compromises."

תודה שהיית שותפה אמיתית בבניית 'לוג' ובתהליך התפתחותה לאורך השנים. תודה שהיית כאן ותרמת כל כך הרבה ליציבותה וניהולה של החברה הנהדרת הזו, יחד עם כל רגעי הקושי ורגעי השמחה. חלק משמעותי מה-DNA של 'לוג' שייך לך, ולרבים אחרים שעבדו כל כך קשה משך השנים ובנו את התשתית להמשך.

אני מודה לך על הזכות שיש לי ולרבים אחרים להיות חלק מ'לוג', ומבטיחה שאמשיך לעשות ככל שביכולתי לקדם את החברה ולהביא אותה למקומות חדשים, ויחד עם זה גם לשמר את היפה והמיוחד בה.

תמי, שתמשיכי להנות מהמשפחה הנהדרת שבנית, הבנות והנכדים

שתמשיכי לעשות טוב ל'לוג' ולכל החברות האחרות שאת נמצאת בהן,

שתמשיכי בבריאות טובה ובעוצמה האנושית המדהימה שלך.

בהערכה גדולה

נורית נחום, יו"ר 'לוג'.

מזל טוב!

לצנור ויונתן חינוקים להולדת
הבן - ליבי

לצננה ואופר חלף להולדת
הנכד

ולכל המשפחה מזל טוב!

מנהגי אבלות בקיבוץ

"מרוץ חיפוש". הוא לא היה באוהל, גם לא בחדר-האוכל ואף לא במקלחת הציבורית. מנסים לברר מי ראה אותו לאחרונה ולבסוף יוצאים לחפשו מחוץ לקיבוץ, ומגלים את גופתו מוטלת באחד השדות. האיש מובא לקבורה, אך מאחר שאינו מוכר, איש לא ידע מה להגיד עליו, ויחד עם זאת חשו צורך עצום להגיד עליו כמה מילים טובות. באחד המקומות, לא זוכרת היכן, קראתי על קבוצת חברים שחזרה מהלוויה ולפתע פצח אחד החברים בריקוד הורה סוער. לא משמחה חלילה, אלא מתוך צורך אמיתי לפרוק את ההרגשה המעיקה שהשתלטה על קבוצת החברים, שאף הם הצטרפו אליו לריקוד, כדי לפרוק מעצמם את האנרגיה המוזרה הזו. השתוממתי כשקראתי זאת והמשכתי להתעניין, ואז מצאתי מאמרים שבהם חברים דנים בנושא, ומחליטים שלפחות יאמרו הספד קטן - לא הרבה מילים, אבל משהו. וכך, לאט-לאט במשך השנים התחילה לצמוח תרבות ההספדים.

באחד הימים אמר אחד מהוותיקים שהיה רוצה שלאחר מותו יאמרו עליו "קדיש" כפי שאמרו בחו"ל, אלא שבקשה זו נראתה לחברים מוזרה, ובמיוחד לדור הצעיר

כשעבדתי בארכיון נחשפתי לנושאים רבים שאולי לא הייתי נחשפת אליהם אלמלא עבדתי שם. בחיפושיי בעלוניים ישנים מתקופת גשר גיליתי שחברים, שרובם למדו בחדר" בימי ילדותם בגולה, השליכו מאחורי גבם את רוב מה שלמדו והלכו ל"קבוץ הכשרה" כדי להכשיר עצמם לעבודה קשה בארץ-ישראל הזקוקה לעובדים חרוצים שיבנו אותה. הללו כבר לא הניחו תפילין ולא התפללו כל יום. ואז, כשהם עומדים על יד קברו של חבר שנפטר, הם אינם יודעים מה לעשות כי הרי את "הקדיש" ו-"אל מלא רחמים" הם אינם רוצים לומר, כפי שאמרו אבותיהם בגולה הרחוקה. וכשלא יודעים, פשוט עומדים נבוכים ושותקים, ובלב משתררת מועקה גדולה, ואז חוזרים לאוהליהם בהרגשה כבדה ולא נוחה. היו פעמים שחבר לא כל-כך "הסתדר" בקיבוץ, אז היו משתדלים למצוא עבורו קבוץ אחר שיסכים לקבלו, אולי שם בענף אחר או חברה אחרת, יהיה לו קל יותר להקלט.

באחד המקרים הגיע אלינו חבר מקיבוץ אחר, וביקשו שנשים לב ונעזור לו להקלט. האיש עבד יום או יומיים עם החברים כאשר רוב הזמן הוא שותק. באחד הימים שמו לב שהאיש לא הגיע לעבודה, ואז החל אחרי

מנהגי אבלות בקיבוץ - המשך

שגורה בפינו, אז למה לא להקל? לא זכורה לי מה היתה תשובתו של קור, אבל הארמית עדיין מושלת בטקסי הקבורה המסורתיים.

שתהייה שבת גשומה!

עמליה דיין בת-ארי - איור : מתי עמלי

נר נשמה חודש דצמבר

למפרט	ינטה	28.12.1935	ב' טבת תרצ"ו
יעקובי	משה	17.12.1947	ה' טבת תש"ח
אהרון	פרנץ	13.12.1948	י"א כסלו תש"ט
ברטלר	פאני	20.12.1950	ט"ז כסלו תש"י
ארליך	רותי	21.12.1960	ב' טבת תשכ"א
דיין	צבי	18.12.1961	י"א טבת תשכ"ב
גור	אסתר	9.12.1969	כ"ט כסלו תש"ל
ברמן	גיטה	10.12.1973	ט"ו כסלו תשל"ד
ראובני	חזה	12.12.1978	י"ב כסלו תשל"ט
כץ	נעמי	3.12.1983	כ"ז כסלו תשמ"ד
הראל	רחמים	3.12.1985	כ' כסלו תשמ"ו
בק	פרנץ	5.12.1985	כ"ב כסלו תשמ"ו
מגיני	בתיה	5.12.1986	ג' כסלו תשמ"ד
הירשהויט	שמואל	19.12.1986	י"ז כסלו תשמ"ז
קינן	ישראל	6.12.1989	ח' כסלו תש"ן
קלינבורד	רחל	9.12.1989	י"א כסלו תש"ן
ארליך	אברהם	16.12.1991	ט' טבת תשנ"ב
לוריא	בנימין	16.12.1993	א' טבת תשנ"ד
גולני	עטרה	18.12.1996	ח' טבת תשנ"ז
ארליך	קלרה	2.12.1998	י"ג כסלו תשנ"ט
זקצר	נחמה	7.12.2000	י"ב כסלו תשס"א
זקצר	צביקה	23.12.2003	כ"ח כסלו תשס"ד
קינן	חייקה	9.12.2006	י"ח כסלו תשס"ז
שניפר	רבקה	9.12.2007	כ"ט כסלו תשס"ח
מקמל	דליה	11.12.2019	י"ג כסלו תש"פ

שמימיו לא שמע או ראה זאת בבית-הקברות שלנו. ואז קם חבר צעיר שלא נולד בקבוץ, ואמר קבל-עם ועדה שאין לו בעיה לעשות זאת, היות והוא יתום מאב כבר שנים רבות, וכך אמנם היה. בעקבות אותו מקרה, הגיעו פניות דומות מעוד חברים שבקשו כך, כאילו חזרו לימי ילדותם ב"חדר". מכיוון שעבדתי אז בארכיון, ואני עצמי נצר למשפחה מסורתית, פניתי לקבל עצה מחברנו נח כהן ז"ל ועקבות עצותיו של נח הכנתי תיק במזכירות שבו נמצא הקדיש בתרגומו העברי, שהוא הרבה יותר מובן ונוח לקורא הצברי שלא למד ב"חדר" ולא מצריך "לשבור את השיניים" עם מילים בארמית. בקיצור, ביקשתי שיהיה סדר בטקס הכל-כך רגיש, ונראה לי שעם הזמן הגענו למצב בו רוב המשפחות האבלות מצאו שאמירת "קדיש" מכבדת אותן ואת הנפטר.

זכור לי שאחרי הלווייתו של אליהו שימרון ז"ל, אמרה לי טובה אשתו, שמשפחתה מירושלים, שהיא החרדית בעיקרה, מאוד התרשמה מהטקס המשולב, שמצד אחד היה בו הספד הולם, ומצד שני אמירת "קדיש" ושאר תפילות הנהוגות אצל יהודים בבתי קברות. לעומת זאת, עד היום אינני יודעת למה בחרו שבית-הקברות יהיה מעבר לאקוודוקט - מקום רחוק מחוץ לחצר הקבוץ, שהרי במקומות רבים, אפילו בפראג העתיקה, נמצא בית העלמין בחצר בית-הכנסת שם קבור המהר"ל שהוא הרב שיצר את "הגולם מפראג" כדי שילחם ויגן על יהודי העיר מפני פורעים. באותו בית עלמין ישנן המון מצבות צפופות כי קברו שם ב"קומות", כלומר 6-7 אנשים אחד מעל השני. אני יודעת שגם בת"א התחילו לקבור בשיטה הזו, כיוון שכל שטח אדמה הוא יקר נורא, ודרוש לבנית בתים לאנשים החיים, ולכן החלו בקבורה ב"קומות".

באחת מהרצאותיו, שאלתי את אבשלום קור מדוע לא חוזרים לקרוא "קדיש" בעברית, שהרי כבר חזרנו לארצנו והארמית לא

בית העלמין באשדות – הבהרות

ההצעות מכל הבחינות ולהביא הצעה מסויימת להכרעת המעוצה. חברי הועדה הם: רזניק, גפני, אילעזר סודוביצקי, מנחם גמורמן, שץ ודובי.

יומן אשדות יעקב מס' 753, מיום 3 בדצמבר 1940 מדווח שהוחלט לסדר נטיעה מסביב לבית הקברות. השטח יהיה כשניים וחצי דונם.

המציאות מלמדת שבית העלמין הוקם על המצוק, מרחק מאות מטרים מן הישוב. נראה שלא היה זה מקרה יוצא דופן, שכן אם ניקח את אפיקים, שער הגולן ובית זרע, נגלה שגם שם מצוי בית העלמין במרחק גדול יחסית מבתי הישוב.

נקודה נוספת: עם הקמת בית העלמין באשדות, נותרו סמוך לגשר הישנה (כמאתיים מטר צפונית לנקודה) מספר קברים של חברים שניספו בשנות השלושים. בשנת 1975 הוחלט בתאום עם צה"ל, שביקש להקים גדר מערכת, להעביר את הקברים לבית העלמין של אשדות וכך נעשה. שלושה מהקברים שהועברו, ונמצאים תחת חלקת קבר אחת (ר' תמונה) שייכים לחברי אשדות שניספו בתאונת דרכים קשה בכרמל ב-1932.

אבנון

בית העלמין שייך לאגודה ולא לחברי הקיבוץ בלבד ולכן **כל מי שחבר באגודה (אפילו יום אחד) רשאי להיקבר אצלנו**. זאת על פי חוק שנקבע על ידי הרשויות, משרדי ממשלה ומנהל מקרקעי ישראל. בכל מיקרה בית העלמין אינו עסק ואסור לנו לקבור בו אנשים שאינם גרים ביישוב בתשלוש.

ישנו סייג שאיננו בטוח שהוא לגמרי חוקי, שאומר **שניתן לקבור חיצוני שיש לו קרוב מדרגה ראשונה באגודה השיתופית**. סייג נוסף מדבר על **בן אדם גלמוד שאין לו כלל משפחה ויש לו קשר ליישוב**. החוקים והתקנות משתנים מדי פעם ומי שמתעניין יכול לעקוב אחריהם. יש רשימה של 5-6 חברי אשדות לשעבר שביקשו ושילמו עבור חלקת קבר ואותם נקבור אצלנו. **שאלו אלתר**

ועכשיו פרק בהיסטוריה: מתי וכיצד נקבע מיקומו של בית הקברות באשדות:

על שאלה זו ארכיון אשדות לא יודע לתת תשובה חד משמעית. מה שידוע הוא, שעם עלייתה של אשדות לאדמות דלהמיה, היה צורך להחליט על מיקומו של בית העלמין. המידע הכמעט יחיד בנושא זה מופיע ביומן 652 מיום 15 באוגוסט 1939 ומתייחס לישיבת מזכירות מ-13/8 (באדיבות שאול ינאי):

מקום לבית הקברות – ע"י מספר חברים הובע ערעור על מיקום בית הקברות שנקבע. דעתם היא, שאין להרחיק ביותר את בית הקברות משטח הנקודה והסתמכו על נימוקים שונים. המועצה לא נכנסה לדיון רחב בשאלה זו ואחרי מספר הערות נקבעה ועדה שעליה הוטל לבחון את כל

מה לבוב מארלי ולמרכז האופניים בשער הגולן

האופנים, כמו פנימיות, צמיגים, פדלים, שרשראות ושאר אבזרי מתכת, שחלקם מפארים את חזית המבנה שבעברו הרחוק שימש מכון החליבה הראשון של הקיבוץ.

לצורך ביצוע היצירה השתמשה האמנית בשמן המשוך על משטח עץ ממוחזר, אליו חוברו יחדיו עשרות שרשראות אופניים 'אמיתיות' המסמלות את הראסטות האייקוניות של הזמר המת, שהודבקו בטכניקה מיוחדת שהציע חבר הקיבוץ טמיר פרידמן.

"היצירה שמעלה חיוך על פני המבקרים", מפרגן זיו לשותפתו, "נובע מהיכולת של אור – שהיא אמנית רב תחומית – לקחת תמונה שהבזיקה בראשי כמה חודשים קודם, ובעבודה קשה להפוך אותה למציאות", ואפשר שמדובר באירוע קוסמי חד פעמי, כשבן סירה ובן סירא יוצרים פרויקט שכולל בתוכו אומנות, מיחזור, אומנות המיחזור וחדוות יצירה.

"כל זה לא היה מתאפשר" מוסיף זיו, "ללא שלושה פנסיונרים יצירתיים העובדים במרכז בהרמוניה מושלמת: אדם עברי, בנה של סופרת הילדים מרים (ציורה) רות ז"ל, שניהל את מרכז האופנים שנים רבות, יגאל סגל וראובן שטיין", שבנוסף לעבודתם השוטפת בתיקון אופנים, נרתמים בעת הצורך למשימות מיוחדות כמו פיתוח ושיפור חזית החנות, בניית רמפה עם שיפוע בטיחותי, הקמת גג חדש ועוד.

אבנורן

צילום: אביב לשם

בכניסה למרכז האופניים הוותיק של שער הגולן, המשרת את תושבי עמק הירדן ורמת הגולן, מוצגת לאחרונה יצירת מופת עליה חקוקה דמותו האייקונית של מלך הרגאיי הבלתי מעורער, בוב מארלי. למה דווקא מארלי, שלא התבלט מעולם בכישורי הרכיבה שלו? אין על כך תשובה חד-משמעית. אולי משום הגעגוע לאיש פורץ הדרך שהלך עולמו בגיל כה צעיר (36), אולי משום שדמותו האייקונית מסמלת עבור רבים את חופש היצירה.

"זה התחיל כרעיון שלי", אומר זיו בן סירא (שער הגולן) מנהל מרכז האופנים, "שהתממש בזכות כשרונה וכישוריה של אור בן סירה אף היא משער הגולן (אין קשר משפחתי בין השניים) – אמנית מוכשרת ויצירתית שהבריקה והביאה אל המציאות יצירה יוצאת דופן המביעה הערכה, שלא לומר סגידה לאליל מוזיקת הרגאיי שנפטר לפני עשרות שנים, אבל דמותו ממשיכה להדהד ברחבי הגלובוס כסמל תרבות; זאת לצד אמירה מתאית משהו, המביעה תיסכול (בעיקר של זיו) מהעדר אופציות מיחזור לחומרים בלתי מתכלים של ממלכת

מי ומה באשדות

החורף אמנם מתעכב, אבל ענני הבוקר והערב מותירים את רישומם בשלל צבעים שבין לבן לאדום וכל מה שבאמצע. ובעוד הפרחים והעצים משוועים לגשם השמים חוגגים- נחמה פורתא.

הצמח שבתמונה הוא זן ישראלי שפותח במרכז מחקר נווה-יער של מכון וולקני וקרוי "דלעת ערמונים". הירק הזה גדל גם אצלנו בשדה שבין 'לוג' לבית הקברות, והוא לדעת מביני קולינריה, טעים ומזין ביותר, וניתן להכינו באופנים שונים ומגוונים. על יופיו החיצוני מיותר להכביר במילים. השבוע ביקשתי לרכוש ממנו בכל-בו שלנו, אך הוא לא נמצא על המדפים. חבל!!

בצורת? שנת הגשמים הנוכחית, איך נאמר זאת בזהירות, הולכת מסתמנת כ'בעייתית'. לשם השוואה ב-15 לדצמבר אשתקד נמדדו 170 מ"מ בעוד השנה הגענו עד עתה ל 58 מ"מ, כלומר רבע מהכמות. למרות שהחורף הרשמי מתחיל 'רק' ב-21.12 הרי שהתחושות (שלפעמים משקרות) הן של שנה בעלת פוטנציאל משקעים נמוך, מה שאומר שעובדי הפלחה, שמחויבים בהסכמי אספקה, 'נאלצו' להנביט את החיטה בהשקאה מלאכותית, בתקווה שההמשך יעשה בידי שמים.

אינשאללה.

חופש חנוכה נוצל השנה לטיולים, חלקם מעבר לים, חלקם בארץ הקודש. אני, כמו אחרים (ניב ודגנית ליש, רבקה ומוישי מנטל) נרשמתי לסיור מיוחד במינו שערכו מדריכי 'קשת- יהונתן' מעבר לגדר המערכת, באזור משולש הגבולות. 'הדובדבן' של הטיול היתה מנהרה באורך 250 מטר שנכרתה לפני 120 שנה בהוראת הסולטן עבדול חמיד השני, עבור הרכבת החיגאזית ששירתה בעיקר את עולי הרגל בדרכם מדמשק לעיר מדינה שבערב הסעודית. למרות שהמסילה אינה פעילה למעלה משבעים שנה, מצבה מצוין והעטלפים חוגגים. מומלץ מאד.

מי ומה - המשך...

אהרלנד - אזור מגוריו של אהרון הדר באשדות מאוחד, הפך לאחרונה לגינת ירק. אהרלה החרוץ הקים עבור ילדי גן גפן ותאנה ערוגות, שתל בתוכן חלקי חביות כחולות שהביא מהרפת, וילדי הגנים תחת השגחתו מגדלים שם תפוחי אדמה לתפארת אשדות ומדינת ישראל. מי אמר שתם עידן החקלאות?

מה לא נאמר על 'בית התרבות' שלנו שבין כתליו שוכן היום הארכיון, ובעבר הקצת יותר רחוק שימש גם כמרכז לתעסוקה מוגנת. שרה בארי לקחה על עצמה משימה חשובה, לנסות לגייס מימון לצורך שיקום חלקו העליון של המבנה, בנסיון להחזיר עטרה ליושנה, והנושא מצוי בדיונים "במגמה חיובית". השבוע הבחנתי, ובטח אני לא היחיד, בסדק ענק שנפער לאורך הקיר החיצוני, בחלקו המערבי של המבנה. שרה בארי הסבירה לי שחלק זה של המבנה, בו מצוי הסדק, הוא תוספת מאוחרת, שאינה שייכת למבנה המקורי, וממילא אינו כלול בתוכנית השימור.

צימרלנד - תיירות החוץ אמנם מתעכבת ולא מגיעה בגלל הקורונה, אבל תיירות הפנים חוגגת בגדול, כלומר אנחנו חוגגים יחד תפוסת שיא והכנסה ראוייה; וההוכחה הטובה לכך הוא שיפוץ של בית נוסף על ידי **צוות מיכה** שלא נח לרגע ומשפץ במקביל את בניין המשרדים.

מי ומה - המשך...

האור והגשם

הרוח הניע ענפים
וניער מהם נטפי גשם
ובעוד הנטיפים עפים
הם לכדו את האור ברשת.
ראה האור כי חצופים
הם וחיש נהפך לצבעי קשת
ובשבעה להבים שלופים
קם על ראש כל נטף כמו רֶשֶׁף.
לא הוא ולא הם מתעייפים
לחזור על כך בלי-סוף חינם אין כסף,
אך הבריות אצים, לא עין מעיפים,
וכדי ביזיון וקצף.

נתן אלתרמן

עלון 1573

עריכה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק (מאחלים טיול מוצלח
במצרים וחזרה הביתה).
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

חתולים בהמוניהם - לא יודע אם שמתם לב לעובדה שהחתולים התרבו מאד בזמן האחרון, ואפשר למצאם כמעט בכל פינה, בעיקר ביחווה הסינית שם כנראה נהנים החתולים מתקרובת עשירה במיוחד. עד כדי כך הם בטוחים בעצמם, שכאשר עובר בסמוך כלב, הוא לא יעז להתקרב שמא יבולע לו. אבל לא רק אצל הסינים: גם באזור הגנים- 'רימון' ו'תאנה', ניתן למצוא עשרות חתולים העושים שם כבתוך שלהם. החתול, שהוא חיה מוגנת, נהנה מחסדי 'חוק החתול' שנחקק בכנסת לפני שנים, ולכן הפתרון היעיל היחיד שעונה על דרישות החוק הוא עיקור או סירוס- שהן פעולות יקרות למדי מה גם שחתול לא נוטה לשתף פעולה. אז מה הפתרון חברים?

המכוניות הנטושות בשכונה המערבית (כבר למעלה מ-3 שנים) ממשיכות להעלות אבק, ובהיותן פתוחות, הן מהוות סכנה פוטנציאלית, ואיש לא פועל להרחקתן. אבל לפחות יש בשורה מעודדת אחת- אנדרטת השואה הישנה פורקה ואינשאללה בקרוב תוקם חדשה.

